

11244

348

11244

JUHÁSZ LAJOS

Kerülő úton

11. 244
bc

348.

KERÜLŐ ÚTON

REGÉNY

IRTA

JUHÁSZ LAJOS

LITERÁRIA KIADÓVÁLLALAT KFT.

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

Copyright by Világvárosi Regények

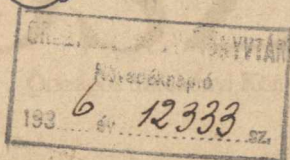
Minden jogot fenntartunk

A fűdelet Svéd István készítette.

Foto: Ufa.

11.244 / 1378

Megjelenik hetenkint kétszer: hétfőn és pénteken

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Budapest, V., Vilmos császár-ut 34. Tel.: 124-7-98.

A szerkesztésért és kiadásért felelős:

dr. id. Kovács Dénes.

Előfizetési ár: egy évre 9.60 P, félévre 4.80 P.

Kéziratot csak a bélyeg mellékelése esetén küldünk vissza,
de nem felelünk érte.

HETENKINT KÉT VILÁGVÁROSI REGÉNY JELENIK MEG.

I.

A novemberi ólmos eső kopogva verte az autó ablakát. A nagy, lapos, fekete luxus-kocsi dohogó motorral fúrta magát a ködbe.

Bécs utcái vigasztalan sivársággal nyúltak el, a házak reménytelen szürkességben néztek be az autó ablakán. Siető, felgyűrt gallérú járókelők surrantak a házfalak tövében, felgyűrt kabátgallérjuk mögül, szemükbe húzott kalapjuk alól csak az utca nedves, esőtől csillogó aszfaltját nézték.

Bergmann tanácsos kedvetlenül, rossz hangulatban ült a kocsi mélyén. Bántotta, hogy éppen ilyen barátságtalan időben kell elutaznia. Ilyenkor olyan jó a meleg, meghitt szobában ülni, a kandalló mellett, az ismerős, megszokott bútorok között, hallgatni a tűz zsongását, megborzongott, amikor arra kellett gondolnia, hogy most néhány napig egyedül lesz, élettelen, rideg szállodai szobákban, egyedül ül majd asztalához, nem lesz közelében senki, aki mellett jól érezné magát.

Kalapját kezében tartotta, kelletlen mozdulattal hátrasimította deresedő, ezüstös haját és arra gondolt, hogy mennyire megváltozott az élete

két év óta. Azelőtt nem ismerte az otthon utáni vágy érzését, azelőtt közömbösen vette tudomásul, ha üzleti elfoglaltsága messzi útra szólította. Nem volt senki, akitől nehezére esett volna megválni.

Két év óta minden másképpen van. Néhány héttel ötvenedik születésnapja után, amikor már végleg leszámolt az örökös egyedüllét gondolatával, felkavarodott higgadt, száraz agglegény-élete. Bergmann tanácsos egy üzleti tárgyalás alkalmával meglátott egy lányt üzletfele irodájában és az aranyszőke Hilda pillantása furcsán kapcsolódott össze a deresedő, egyenestartású, markánsarcú Bergmann tanácsos tekintetével. Ezt a pillantást sokáig nem tudta elfelejteni, napokig gondolt a mély, kék szemekre Bergmann, szürke, egyhangú életébe napsugarat lopott a szőke leány pillantása. Napokig járt a meleg, simogató pillantás emlékével, megrögzött agglegény-szívébe szokatlan gondolatok költöztek. Végre egy napon, bár semmi dolga sem volt ott, ismét felment ügyfeléhez.

Hilda fogadta, az üzletember titkárnője, mosolyogva, ismerősként üdvözölte a tanácsost. Bergmann nem keresett erőszakolt ürügyeket, nyíltan, félreérthetetlenül tudtára adta a leánynak, hogy azért jött vissza, mert vele akar beszélni. Ezen az estén együtt ültek egy csendes, meghitt étteremben és Bergmann ismét érezte néhány órára azt a simogató nyugalmat, a társatalan férfi otthon utáni vágyát, amelyet a leány pillantása ébresztett először lelkében.

Néhány napig minden este találkoztak, Bergmann szívében egyre erősebb gyökeret vert rokonszenve Hilda iránt, egyik napon egyszerű, keresetlen, őszinte szavakkal megkérte a leány kezét. Hilda mosolyogva igent mondott és hamarosan meg is tartották teljes csendben, egészen szűk baráti körben az esküvőt.

Bergmann tanácsos felfedezte az otthon szépségét, a családi élet boldog nyugalma és úgy érezte, kár az elmúlt évekért, most éli csak igazi életét. Vége lett a rideg legénylakásból menekülésnek, a füstös kávéházakban töltött éjszakáknak, a klubban töltött estéknak, a könnyű, fejfájós hangulattal végződött, olcsó kalandoknak. Otthona volt, felesége, aki várta a hazaérkezését, aki szerető kézzel segítette le kabátját, édes hangján jelentéktelen semmiségekről cacsogott a fáradtan hazatérő férfinak.

Édes volt Hilda, figyelmes és gondos felesége volt Bergmann tanácsosnak. A legkisebb nézeteltérés sem volt soha közöttük, az asszony mindig engedett, szelíden meghajtotta fejét, ha valami kérdésben nem egyezett a véleményük. Bergmann úgy érezte, hogy kincset talált, megtalálta a boldogságot, amely bearanyozza komoly férfikora éveit és majd egyszer élete estéjét.

Két év telt el zavartalan, csendes boldogságban, Bergmann már azzal a gondolattal foglalkozott, hogy visszavonul az üzletektől és zavartalan nyugalomban él majd valahol Hildával, szép, erdős hegyekben, vagy valamelyik svájci tó partján épült villában. Úgy tervezte, hogy még

egy évig dolgozik, lebonyolítja folyamatban lévő üzleteit és aztán a megérdemelt nyugalomba fog vonulni.

De egyelőre még rabja volt a munkának, egyelőre még nem lehetett pihenésre gondolnia, legfeljebb az álmodozás óráiban. Most is Bernbe kell utaznia, nagyfontosságú üzleti tárgyalásra, hiába volna jó otthon, hiába hagyta el olyan nehezen fiatal feleségét.

Az autó már a Westbahnhof közelében járt. Már hallatszott messziről a pályaudvar induló vonatjainak sípja és az esőben most érkezett utasokat szállító taxik jöttek szembe Bergmann tanácsos kocsijával.

Bosszankodva legyintett:

— Ejnye — dörmögött a fogai között, — ott-hon felejtettem a szerződés tervezetét...

Órájára nézett. Tíz perc múlva hét, hétkor indul a vonat. Már nincs idő arra, hogy hazamenjen az otthonfelejtett irataiért. Lekésné a vonatát és akkor csak éjszaka indulhat, mert holnap délelőtt feltétlenül Bernben kell lennie. Nincs más megoldás, haza fog telefonálni, ha azonnal útnakindul az inas Hilda kis kocsijával, még a vonat indulása előtt a pályaudvarra érkezhetik az irattal.

Az autó megállt a pályaudvar bejárata előtt, Bergmann sietve kiszállt a kocsiból és egy uccai telefonfülkébe lépett. Feltárcsázta lakásának számát és idegesen beszélni akart, amikor hirtelen torkára fagyott a szó.

Valami műszaki hiba történhetett: a lakás te-

lefonja foglalt volt és ő mégis belekapcsolódott a beszélgetésbe. Megdöbbenve ismerte fel felesége hangját... Hilda különösen, fojtott, idegen-szerű hangon beszélt, Bergmann tanácsos soha nem hallotta ezt a hangot. Az asszony hangjában túlfűtött, érzéki vágy vibrált, Bergmann szédülve hallgatta a beszédet: ő a hűvös, csöndes Hildát ismerte csak, ez az asszony, aki most Hilda megváltozott hangján beszél, talán nem is az ő vágytalan, halkszavú, mindig csendesen mosolygó felesége volt. Dermedten hallgatta a szavakat:

— Nem, nem... — Hilda hangjában kacér vonakodás csengett, — ma nem jöhetek... ne is kérjen.

Mély vágytól és türelmetlenségtől fűtött férfi-hang felelt:

— De miért, Hilda? Drága szerelmem, hiszen most mondta, hogy elutazott...

— Csak... nem akarok ma jönni.

— Miért? Mi tarthatja vissza?

Az asszony picit nevetett:

— Nem tudom. Nincs kedvem, esik az eső.

A férfihang felcsattant:

— Hidda!

— Tessék? — mesterkéltn, raffinált ártatlansággal csengett az asszony hangja.

— Hilda, követelem, hogy gyere! Két hét óta várok, lesek erre a pillanatra, megalázottan, ön-magam előtt pirul az arcom, hogy csak titokban, lopva lehetsz az enyém és most... most így beszélsz velem?!

— Lásd be, Fritz...

— Nem látok be semmit! Ha nem akarsz jönni, én megyek érted.

Hilda felsikoltott:

— Az Istenért! Hogy gondolhatsz erre?

— Jössz?

— Igen... igen... csak várj türelemmel... te édes, drága bolondom... persze, hogy jövök... csak hallani akartam a hangodból a vágyat, a türelmetlenséget... érezni akartam, hogy nagyon vársz...

...Koppanva esett ki a telefonkagyló Bergmann tanácsos kezéből. Remegő keze tétován végigsimította szürkülő halántékát, megtántorodott, a fülke ajtajába kellett kapaszkodnia.

— Megcsal... alig várta, hogy elemenjek hazulról... már hosszú ideje, talán már hónapok óta... Hilda megcsal... — mormolta magában a keserű szavakat. — Mindent, mindent nagyon messze érzett magától, ami eddig az életet, a boldogságot jelentette számára. Hilda hangja, a szörnyű szavak összerombolták a hazug álomkastélyt, amelyben eddig élt..., mindennek vége...

Keserű íz gyült a szájába, fojtó, gyötrelmes szorítást érzett a torkán. Hilda... az az asszony, akit néhány perccel ezelőtt még kedvesen búcsúzva homlokon csókolt... már akkor érezte előre a más, az idegen csókok ízét... Hilda...

Erőszakkal gyűrte vissza torkába a kitörni készülő, fájdalmas, szinte embertelen kín ordítását. Egész testében megremegett, reszkető lá-

bakkal, megfagyott arccal, támolyogva kijött a telefonfülkéből és gépiesen indult a pályaudvar bejárata felé.

Egy vonat éles fütttyentése visszazökkentette a valóságba. Persze, nemsokára indul a vonat... megnézte óráját: még három perc... hova is?... Igen, igen, Bernbe kell utaznia... üzleti tárgyalás... utazni kell és ő otthon felejtette a szerződéstervezetet és a hozzácsatolt jegyzőkönyvet... jegyzőkönyv... persze, azért akart hazatelefonálni... haza?... Van még neki otthona?... A jegyzőkönyv otthonmaradt... Figyelme megakadt a szón. Önkénytelen gondolattársítással a rendőri hírekben szereplő jegyzőkönyvekre gondolt.

— Ebből az ügyből is lesz vajjon jegyzőkönyv? — kérdezte önmagától, majdnem fennhangon, idegenül, egy pillanatra úgy tekintve saját sorsát, mint valami közömbös eseményt.

Éles nyilalással hasított egyszerre ismét szívébe a fájdalom. Ökle összeszorult, kemény vonás gyűrődött a szája köré, szemeiben vad, eszelős fény villant. Kegyetlen, halálos gondolat született agyában. Elhagyta a pályaudvart, kilépett az esős uccára.

Az autója már hazament, intett egy taxinak:

— Hietzingbe! A Linden-strasse sarkán álljon meg, majd ott megmondom, hová megyünk.

Beült a kocsiba és sötéten nézett maga elé:

— Nem! Nem lesz ebből rendőrségi eset. Alattomosan, a hátam mögött támadtak ők is ellenem. Meglakolnak érte!

II.

Vagy öt percre állt a taxi a Linden-strasse nedves aszfaltján, amikor megnyílt a Bergmann-villa kapuja és kis fehér sportkocsi gördült ki az uccára. A taxi mélyén meghúzódó Bergmann remegő ujjakkal kopogott ki a sofförhöz:

— Kövesse a fehér kocsit! Vigyázzon, ne keltsen feltűnést.

A sofför bőlintott és megindította kocsiját. Néhánszáz lépésnyi távolságból követte a kis sportautót, a többi autó közé olvadva. Bergmann szemei kétségbeesett borzalommal tapadtak a fürgé kocsira (néhány hónappal ezelőtt, felesége huszonötödik születésnapjára vette), ködösen látó, fátyolozott szemei alig látták a fényes fehér esőköpenybe burkolt vállakat, a fehér sapkát. Fogai ajkába mélyedtek, véresre rágta száját tébolyító kínjában. A felesége megýott, a megcsalt férj szeme láttára siet szeretője karjaibal

Tíz percreig... egy örökkévalóságig tartott a kínzó, gyötrelmes hajsza. A fehér sportkocsi megtorpant egy villa kapuja előtt, szirénája felbúgott. Néhány másodperc múlva megnyílt a villa rácsos kerítéskapuja, a ködös lámpafényben is látta Bergmann: magas, esőkabátos férfi tárta fel a kaput. A kis fehér autó besiklott a villa udvarára, eltűnt a kert fái között.

A taxi sofförje utasítás nélkül is megállt, amikor látta, hogy az üldözött autó célhoz ért. A sofför megértette, miről van szó. Gúnyos mo-

soly suhant át az arcán: megcsalt férj, aki a felesége után nyomoz, gondolta lenézéssel, hja, így jár, aki öreg fejjel vesz el fiatal menyecskét. Kis szánakozást érzett ugyan megkínzott arcú utasa iránt, de aztán közömbösen vállaltvont. Semmi köze az egész históriához.

Bergmann még jobban behúzódott a kocsi sötét mélyébe és tekintete megbabonázottan tapadt a villa ablakaira. Erőszakkal fékezte magát, izmai görcsösen vonaglottak, szeretett volna kiugrani a kocsiból, felszakítani a villa kapuját, felrohanni a bűnösökhöz, rájuk törni a szerelmi fészek ajtaját és halálos hörgésbe fullasztani gondtalan nevetésüket, csókjaikat...

— Nem! — körmei a tenyerébe mélyedtek. — Nem így. Úgy, amint ők csinálták: titokban, észrevétlenül, tanuk nélkül...

Az egyik ablak mögött felgyult a villany. Bergmann szemei úgy tapadtak a sűrű függönyre, mintha mindenén át akarnának hatolni, be akarnának látni a szobába, mágikus erővel akarnának lesujtani az önfeledt bűnösökre... Karcsú, finom asszonyi alak árnyéka vetődött a függönyre. Hilda árnyéka, szemben vele a magas férfi... lassan, harmonikus mozdulattal eggyé fonódott a két árnyék, imbolyogva eltűntek az ablakfüggönyről... egy pillanatnyi feszült mozdulatlanság... a villanyfény kialudt.

Nehéz, szaggatott sóhaj tört elő Bergmann torkából. Vége. Arca még megvonaglott, egy pillanatra még megrándult ölni vágyó karja, aztán lassan felemelte fejét. Fagyos merevség ült

vonásaira, végleg elhatározta magát. Kemény, indulatlan hangon szólt ki a sofförnek:

— Hajtson vissza a pályaudvarra.

Beült a pályaudvari vendéglőbe, mereven, iakó arccal nézett a szürke falakra. Az óra mutatója gyötrelmes lassúsággal kúszott előre örökös körútján. Bergmann tanácsos előtt egyre szaporodtak a kiürített konyakospoharak, de nem tudott felmelegedni. Elvesztett minden közösséget önmagával, a világgal, dermedt fagyossággal tudott gondolkozni, érzéstelenül, halálos zsibbadtságban. Nem látott semmit, szemei előtt a két egybefonódó árnyék imbolygott kísérteties táncban, aztán az elsötétülő ablakkeret... nem hallott mást, mint a telefonbeszélgetés két hangját, a meleg, szerelmes hangokat... érezte, hogy lassan, ellenállás nélkül süllyed lefelé, egyre lefelé, a végzetes katasztrófa örvényébe.

Gépies mozdulattal állt fel, amikor egy vasutas bekiáltotta a berni vonat indulását, felszállt az egyik kocsiba, leült az ablak mellé és merev, száraz szemmel bámult az éjszakába. Az indulás zaja végigkattogott a vonaton, fények suhantak el az ablak előtt, egyhangúan zakatoltak a kerekek.

— Vége — gondolta Bergmann tanácsos, fanyar, halálos hidegségbe fagyottan, — vége. Jól tettem. Nem szabad véres botrányt rendezni. Hideg, nyugodt fejjel kell elintézni az ilyen dolgokat. Lesz még időm rá elég. Meg fognak fizetni ezért.

Feje mellére csuklott, arca nagyon sápadt

volt, lehunytt pillái mögött egyre a két árnyéket látta.

Az ablaküvegen egyenletesen kopogtak az esőcseppek, halványan erezték a sima üveglapot és az ablak mögött idegen, láthatatlan éjszakai tájak maradtak el a robogó vonat mellett.

III.

Nehéz volt a hazatérés. Bergmann tanácsos egy hétig volt távol otthonától, üzleti ügyét ugyan hamarabb is elintézhette volna, de szűksége volt erre az időre, hogy felzaklatott idegei valamennyire megnyugodjanak és változatlan, gyanút nem keltő vonásokat erőltethessen arcára, amikor újból szembetalálkozik feleségével. Távirati kérésére Hilda az otthonfelejtett iratokat azonnal utána küldte és így két nap alatt be lehetett fejezni az üzleti tárgyalásokat, de Bergmann rövid, szokatlan szívélyes hangú levélben közölte feleségével, hogy előre nem látott események miatt még néhány napig Bernben kell maradnia. A levél minden mondatát gondosan, óvatosan írta meg, vigyázott arra, hogy még a sorok között se találhasson Hilda gyanúra okot. Arca márványkeménységű volt, kezei nem reszkettek, amikor leírta a hazug szeretettel, kedveskedéssel telt sorokat, hideg aggyal mérlegre tette minden szavát, vigyázott minden vesszőre, az írásra, nehogy reszkető betűiből, bizonytalan tollvonásaiból valamit ki lehessen olvasni.

Eltelt a hosszú, nagyon hosszú hét, Bergmann

tanácsos most már elég erősnek érezte magát, hogy hazatérjen. Most már tudta, hogy elég ereje lesz a színleléshez, játszani tudja majd a hazatérő, boldog férjet, aki meghatottan csókolja meg kis feleségét, amikor otthonába érkezik.

A bécsi pályaudvarra berobogó vonat autója várta, Bergmann néhány perccel a vonat érkezése után már villája küszöbére lépett. Egy pillanatra megtorpant, merev, megkinzott arcára mosolyt kényszerített és benyitott a házba. Elébesiető feleségére mosolyogva nézett, hangjának csengése a régi volt, nevetve tette fel a megszo-
kott kérdést:

— Nem rosszalkodott a kislány, amíg nem voltam itthon?

Érzékenysége már annyira eltompult, hogy nem is fájtak a sablonos, valamikor kedvesen tréfáló, most rettenetes valóságot takaró szavak.

Hilda a férfi mellére simult és megcsókolta férjét. Bergmann viszonzta a csókot... egy pillanatra megvillant szeme előtt *annak* az árnyék-csóknak a képe, de aztán visszazökkent szerepébe. Zsörtölődve hámozta ki magát felöltőjéből:

— Biztos nincs még készen a vacsora — szólt eddigi szokása szerint.

Az asszony nevetve tiltakozott:

— De igen, sőt már meg is tálaltattam.

Asztalhoz ültek. Bergmann keveset beszélt, úgy viselkedett, mintha az utazás fáradalmai és az üzleti izgalmak kifárasztották volna, valójában azért kerülte a beszédet, mert attól tartott,

hogy fegyelmezett önuralma egyszer mégis cserbenhagyja és kitör a félelmes vulkán, amelynek kráterét lelkében vasakarattal lefojtotta. Az aszszony élénk hangon csevegett, mesélte, hogy mi mindent csinált az elmúlt hét alatt, színházról, tárlatokról, barátnőinek zsúrjáról beszélt — és minden mondata mögött érezte Bergmann az elhallgatás, a sötét titok nyomasztó ányékát.

— Színészek vagyunk mindketten — gondolta fáradt szomorúsággal, — csúnya, szennyes szerepet adott mindkettőnknek a sors. Ő nem tudott ellentállni fiatal vére csábításának és most játszania kell az ártatlant, én pedig, halálos bosszúterveimet a mitsem sejtő férj álarca mögé rejtem. Undorító érzés: hazudunk egymásnak és mindketten gondosan vigvázunk, hogy a másik rá ne jöjjön a hazugságra. Tragédia ez, olyan tragédia, amely fölött keserűen, kinlódva kacagni kellene, ha nem volna olyan gyilkosan fájdalmas. Ezért emeltem magamhoz ezt a nőt, ezért voltam hűséges, szerető férje, hogy azon az autón mehessen a szeretőjéhez, amit én vettem neki? Hogy szerelmi fészükben, csókok zápora közben rajtam kacagjanak?

Hilda csacsogott, a férfi néha egy közbevetett mondattal válaszolt beszédére és a vacsora végeztével szobájába vonult vissza, fáradtságára hivatkozva. Fáradt mozdulatokkal vetkőzött, kimerülten esett az ágyba, de nem tudott elaludni. Égő szemekkel nézte a felesége szobájába vezető ajtó fehér négyszögét és fogai tehetetlenül, kétségbeesetten megcsikordultak.

A tél múltóban volt már, februári havas esők áztatták Bécs utcáinak kövezetét, amikor Bergmann tanácsos végre elhatározta magát a cselekvésre. A nagy megrázkódtatás óta elmúlt két hónap alatt véglegesen gyökeret vert lelkében a bosszú terve, minden apró részletet kidolgozott rendszeres agya, minden lehetőséget számításba vett és körülményes, pontos aprólékos-sággal kinyomozta a szükséges adatokat.

Megtudta, hogy a csábító — Friedrich Keller építési vállalkozó — egyedül lakik a villájában, *abban* a házban és a találkozások idején senki sincs a házban kettejükön kívül. Felesége néha olyankor is meg szokta látogatni szeretőjét, amikor férje Bécsben tartózkodik, de azokon a napokon, amikor Bergmann üzleti ügyben elutazik, ameddig csak távol van, minden estén megjelenik a fehér sportkocsi Keller villája előtt. Az asszony fél a leleplezéstől, soha nem tűri, hogy rajta és az építészen kívül még valaki a villában legyen olyankor, ha ő ott van.

Február hatodikán száraz, hideg téli nap volt. Az előző napok esői eltüntették a hó utolsó nyomát is Bécs uccáiról és az éjszakai hideg hatodikára jéggé fagyasztotta a kövezet tócsáit.

Bergmann tanácsos utazni készült. Baselbe kellett mennie, otthon bejelentette, hogy az este félkilenckor induló vonattal utazik el. Nyolc órakor felvette kabátját, zsebébe tette revolverét és elbúcsúzott feleségétől. Megsimogatta Hilda

hamvas, fehér arcát, becézve megcsókolta homlokát és autójába ült.

A pályaudvarnál kiszállt a kocsiból, megvárta, amíg a soffőr eltűnik az autóval, aztán egy taxiba ült és az építész villájához hajtatott. A szomszédos utcában kiszállt és elbocsátotta a taxit. Lassú, nagyon lassú lépésekkel megindult a villa felé.

Tudta, hogy felesége rövidesen itt lesz, hiszen ő «elutazott». Hilda nem fogja kihasználatlanul hagyni a kedvező alkalmat. Gondolatban újra hallotta a végzetes telefonbeszélgetés szavait. Talán éppen ebben a pillanatban, talán majdnem ugyanazon szavakkal beszéltek most a telefonon át. Megállt a túlsó oldalon és hideg nyugalommal mégegyszer szemügyre vette a villát. Egyemeletes, modern stílusban épült ház, kis, sűrű bokrokkal és fákkal teleültetett előkert. Az alacsony vaskerítés hegyes lándzsái ijesztően rajzolódtak a villa világos falára. Az az ablak, amelyet két hónappal ezelőtt, egy pokoli estén dermedten, kihülő szívvel nézett, most is világos volt.

— Vár rá... — gondolta fagyos nyugalommal Bergmann tanácsos, — Hildára vár...

Nem érzett felindultságot, vagy haragot, túl volt már mindezeken. A bosszú véres gondolatába fagyott szíve csak egy érzést ismert: addig nem szabadul meg a halálos dermedtség kínjától, amíg meg nem torolja az ellene elkövetett bűnt.

Egy alkalmas pillanatban átkapaszkodott az

alacsony kerítésen. Pillanatig hallgatózott a téli este csendjében, aztán a ház fala mellé surrant.

— Jó, az idő is kedvez — gondolta, — a fagyos földön nem marad semmi nyom.

Behúzódtott egy sötét falmélyedésbe és várt. Tudta, hogy Hilda el fog jönni, hiszen eddig minden alkalommal idejött, amikor Bergmann elutazott, bizonyos, hogy most is nemsokára hallani fogja a fehér autó motorzugását. Jönni fog Hilda, a randevura, az utolsó randevura.

Negyedórai várakozás után valóban hallotta a közeledő motorzugást, a fehér kiskocsi szirénája búgott, a ház ajtaja felől lépéseket hallott Bergmann és halk férfihangot:

— Jövök, drágám, nyitom már...

A kavicsos kerti út csikorgott, kinyílt a kerítéskapu, az autó begurult a villa kertjébe és eltűnt a garázsban. Bergmann óvatosan kinézett rejtekéből, látta, hogy a férfi is a garázsba megy.

Hirtelen elhatározással besurrant a ház ajtaján, óvatos, zajtalan léptekkel felsietett a lépcsőn. Nem kell tartania senkitől, tudta, hogy nincs a házban más, csak ők. Meglapult a lépcsőház homályos szögletében és feszülten figyelt.

Lentről hangok hallatszottak. Suttogó beszélgetés, lépések közeledő zaja, Hilda csilingelő kacagása. A hang hallatára Bergmann izmai a patánásig feszültek, körmeit a falba vájta, hogy visszatartsa magát... vad lendülettel feltámadt lelkében a vágy: lerohanni, pusztá kézzel, tíz körömmel nekikrontani, tépni, marcangolni a két bűnös testet, megfojtani, megölni őket!...

Az összesimulva felfelé haladó pár már az emeletre ért. Alig néhány lépésnyire Bergmann mellett haladtak el, aki lázas, kimeredt szemekkel nézte az egymásbaolvadó két árnyékot ... becsukódott az ajtó.

Hosszú, gyötrelmes csend borult a villa lépcsőházára. Hihetetlenül hosszú idő, egész örökkévalóság telt el addig a pillanatig, amikor végre ismét megnyílt a szoba ajtaja és a lépcsőházat megtöltötték a búcsúzkodás hangjai.

Bergmann elhagyta rejtekhelyét, gyors, könnyű lépésekkel az elhagyott szobához surrant, Benyitott az ajtón.

Kinyitotta revolverének biztonsági zárját és ismét visszatette a hidegcsillogású fegyvert zsebébe. Körülnézett. Most eszmélt csak az arcába csapódó jólismert illatra, Hilda kedvenc parfümjének illatát érezte. Az elegánsan berendezett legénylakás butorain lassan siklott végig pillantása. Úgy érezte, fenéig kell ürítenie a megálázottság, a megcsúfoltság kelyhét, fel kell szagatnia vérző sebeit, hogy ereje legyen az elkövetkezendő percek nagy leszámolásához.

Antik kínai vázában halvány sárga rózsák: Hilda kedves virágai... a kerekeken gördülő uzsonnakocsi üveglapján sütemények, apró nyálkságok, félig ürített borospoharak, nehéz vörösborral telt üveg... az egyik széken odadobott selyempongyola, mellette a földön pici női papucs... az ablak sűrűn lefüggönyözve... nyitott púderosdoboz, kölnivizes üvegek a szobából nyíló, nyitott ajtajú fürdőszobában... a széles,

modern kereveten gyűrött selyempárnák... nehéz illat, bágyadt meleg, fojtott, szerelmes levegő...

Bergmann a torkához kapott. Úgy érezte, megfullad ebben a szörnyű szobában, úgy érezte, nem bírja ki az asszony emlékének itt maradt kábító, mámoros illatát...

A lépcsőházból hangzó lépések és a távolodó autó motorberregése térítették magához. Gyors mozdulattal a fürdőszobába ugrott, hogy a visszaérkező férfi meg ne lássa, csak akkor, amikor már nem kísérelheti meg a menekülést. Hallotta az ajtó halk nyílását, lépések a puha szőnyegen, gyufasercenés... cigarettára gyújtott... az utolsó cigarettára...

Bergmann tanácsos megmarkolta revolverének agyát és a szobába lépett.

Az első pillanat hirtelen megdöbbenéséből felocsudva, összeráncolt szemöldökkel nézett Keller a belépő idegenre:

— Mi az? Mit akar? Kicsoda maga?

Bergmann nyugodt, határozott lépéssel az ajtóhoz ment, ráfordította a kulcsot és zsebretette. Visszatért előbbi helyére és fagyosan, mereven szemébe nézett a megdöbbent Kellernek.

— Mit csinál? Mit akar tőlem? — az építész hangjában most már fojtott izgatottság és félelem csengett.

— Én vagyok a férje — hangzottak el a füledt szerelem illatát lehelő szoba dermedt csendjében a megdöbbentő szavak.

A fiatal férfi homlokán apró cseppek csillan-

tak meg. Kiszáradt torokkal, reszkető hangon, dadogva tagadni próbált:

— Nem értem... kinek?... Kinek a férje...

— Az övé — Bergmann tanácsos kinyújtott keze a selyempongyolára mutatott.

Friedrich Keller belátta, hogy gyámoltalan kísérlet volna a további tiltakozása. Hiszen ez a komor ember a fürdőszobából lépett ki, amikor ő visszajött Hilda lekísérése után. Itt félreértésről szó sem lehet, ez az ember mindent tud, mindent látott. Forró hullám futott fel homlokáig, kerülte a dereshajú ember pillantását, halkán válaszolt:

— Igen...

— A válaszát akarom hallani!

— Nincs mit felelnem — szólt halkan az építész, — beismerek mindent. Rendelkezzék velem.

— A bűnösnek meg kell lakolnia — kongott tompán Bergmann hangja.

— Kikérem magamnak ezt a hangot. Uriemberek között nincs helye ilyen kifejezéseknek.

— Hallgasson. — Bergmann tanácsos szava nem volt egy fokkal sem hangosabb előbbi beszédénél, de volt a hang színében valami berzongató, valami félelmet keltő, amitől Keller torkán akadt a mondat folytatása. — Hallgasson — ismételte meg Bergmann, — most én beszélek. Maguk már beszéltek eleget, maguk már eleget nevettek rajtam, most én vagyok soron. Átérzi a tettének aljasságát?

— Nem — hördült fel a másik, — nem...

nem követtem el semmi olyat... mindenre hajlandó vagyok. Ha kívánja, a válóper utáni napon elveszem őt feleségül...

Bergmann rekedten, kurtán felkacagott.

— Törvényesen szentesíttetni akarja a viszonyukat? Azt akarja, hogy attól a naptól fogva engem életem végéig kínozzon a maguk csókjainak emléke? Ezt akarja? Az egész világ szerezzen tudomást a gyalázatomról?

— Mit tehetek — Keller kétségbeesetten tárta szét karjait, — lovagias elégtételt akar? Rendelkezésére állok...

— Nevetséges! Nem volt még elég? Még azt is akarja, hogy ostoba módon a fegyvere elé álljak? Nem elég, hogy megcsúfolt, beszennyezte az otthonom tisztaságát, elcsábította a feleségemet, még szeretne meg is ölni? Nem, barátom, ilyen módon nem intézhetjük el a dolgunkat. Maguk sem támadtak nyíltan, becsületesen. Ha az a nő és maga elém álltak volna azzal, hogy szeretik egymást, én utat engedtem volna, félreálltam volna. De maguknak ez nem volt jó, kényelmesebb volt így, az öreg, munkával túlterhelt férj háta mögött, alattomban, lopva, hitvány módon megcsalni engem. Nem lovagiaskodom, nem vagvok lovag egy szerelmi banditával szemben. Titokban, lopva, becsületesen bántak el velem, én is így veszek elégtételt magamnak.

Elhallgatott. Örjítő egyformasággal hangzott a szoba tompa csendjében az antik falióra monoton ketyegése. Mintha valahol, távol, koporsót szegeztek volna. Friedrich Keller dermedten

állott szemben a merevarcú férfival. Megérezte a szavak igazi értelmét, megcsapta a tragédia lehellete. Feltámadó életösztöne kétségbeesett utakat keresett a menekülésre. Érezte, hogy hiába beszélne, ezt az embert semmi sem térítheti el véres, borzalmas szándékától. Szemei hipnotizáltan tapadtak az őszhajú férfi kegyetlen szemeibe.

— Elkészült? — hangzott a könyörtelen, egy-
szavas kérdés.

A halálfélelem irtózatában megfeszültek Friedrich Keller izmai. Ugrásra lendült, rávetette magát ellenfelére... teste még a levegőben volt, hirtelen nagygyá, óriássá nőtt szemei előtt a boszszutálló férj félelmes alakja, kezében a szörnyű, hidegcsillogású fegyver... a kékes acélcsőből kis füstkígyó csapott elő, a dörrenést már nem is hallotta, tompa ütést érzett mellén és szétvetett karokkal esett össze.

Bergmann revolveres keze lehanyatlott, előre-
hajolva feszült figyelemmel nézte az utolsót vonagló testet... aztán lehajolt hozzá, megtapintotta a halott pulzusát.

Felegyenésedett, gyors, nyugodt mozdulatokkal összeszedte felesége itthagyt holmiját, a pongyolát, a piros selyempapucsokat, kis csomagba göngyölte, a fürdőszobából elvitte az aszszony fésűjét, a félig telt parfümös-üveget.

Még egyszer körülnézett: nem maradt itt semmi. Eloltotta a villanyt, zsebkendőbe csavart kézzel nyult a kapcsolóhoz, majd kitárta az ablakot és óvatosan kisurrant a néma villából.

Reggel nyolc órakor fedezte fel Keller holttestét a takarítónő. Rémült sikoltozással, borzadva tántorodott ki az ajtón, remegő lábakkal bukdácsolt le a lépcsőkön és lélekszakadva rohant a sarki rendőrhöz:

— Biztos úr! Biztos úr! Jöjjön, az Istenért! Meggyilkolák a mérnök urat!

Futva tértek vissza a rendőrrel a villába. A rendőr egy pillantást vetett a holttestre, feleremelte a telefonkagylót és jelentette az esetet a rendőrigazgatóságra.

Negyedóra múlva megérkezett a rendőri bizottság autója a detektívek és rendőrtisztek figyelmes, komoly arccal léptek a dráma színhelyére.

Schupp detektívfelügyelő fürkésző szemei pillanatok alatt végigsiklottak a rendetlen lakáson. Pillantása egy másodpercre megakadt a még mindig nyitott ablakon, kérdő arccal fordult a takarítónőhöz:

— Nem én nyitottam ki, kérem szépen — dadogta a rémült asszony, — már nyitva volt, amikor jöttem.

A felügyelő első, határozott benyomása az volt, hogy nem rablógyilkosság történt. Az éjjeliszekrényen érintetlenül állott az áldozat pénztárcája, aranyórája, az íróasztalfiókok zárai sértetlenek voltak. Az áldozat ruházata, a lakásban talált félreérthetetlen diszkrét jelek világosan mutatták, hogy a bűntény előtt közvetle-

nül szerelmi légyott zajlott le a legénylakásban. Schupp felügyelő elgondolkozva nézte a vizsgálatot végző rendőrorvos munkáját.

— Szívlövés — emelkedett fel az orvos a halott mellől, — azonnal végzett vele.

— Mikor történhetett?

— Éjfél előtt. Nyolc-tíz órája halott.

— Köszönöm — bólintott a felügyelő és insett a fényképészeknek. — Magnézium lobbant, a rendőrségi fotografusok több felvételt készítettek a holttest helyzetéről és a feldult szobáról. Amikor befejezték a munkájukat, a felügyelő a holttest mellé térdelt.

A meggyilkolt férfi testén a télikabát alatt pizsama volt. Schupp felügyelő félhangosan gondolkodott:

— Pizsamában volt, de télikabátot húzott föléje. A kályhában még mindig van parázs, a szobában nem lehetett hideg az ablak kinyitása előtt. Tehát bizonyára azért vett kabátot, mert ki akarta kísérni a nőt. És mielőtt kikísérte volna, történt a szerencsétlenség. Talán összevesztek? ... Nem valószínű. Randevu után nem szoktak a nők gyilkolni. Talán rajtakapta őket a férfi elhagyott, régebbi szerelme? Át kell nézni a halott levelezését.

Munkatársai bólintottak, egyetértettek a világos, természetesnek látszó okfejtéssel. Rendszeres kutatásba fogtak, felforgatták az egész világot, de semmi nyomra nem találtak. Az eredménytelen kutatás után a felügyelő megkezdte a kihallgatásokat. A közelben álló rendőrposzt-

tól, a takarítónőtől és a szomszédos villák lakóitól csak annyit tudott meg, hogy az utóbbi hónapokban, meglehetősen gyakran, fehér autón érkező hölgy látogatta meg az építész, de a nőről senki sem tudott személyleírást, vagy bármi csekély felvilágosítást sem adni. Magas, karcsú, szőke nő? Ez először is nem biztos. Az ilyen általános személyleírások a legveszélyesebbek. Valaki elmosódva lát egy női alakot, nem is törődik vele, aztán életbevágóan fontos lesz, hogy leírja a külsejét. A legjobb szándékú ember is tévedni szokott, a mesterségesen felidézett benyomás megbízhatatlan. Fehér autó? Tucatostul szaladgálnak Bécs utcáin a fehér autók. Kevés, nagyon kevés támpont...

— Elvitték, felügyelő úr... — a takarítónő szava riasztotta fel gondolataiból.

— Micsodát?

— Azt tetszett mondani az előbb... különben hiszen én is látom, — tette hozzá szégyenkező hangon az asszony, — hogy a haláleset előtt hölglátogatója lehetett szegény mérnök úrnak. Ilyenkor mindig a szobában szoktam találni takarításkor, valahova odadobva egy piros se-lyemrongyolát és női papucsokat. Abban a szekrényben van a helyük... nem hiszem, hogy most kivételesen a mérnök ur maga rakta volna el.

A felügyelő a jelzett szekrényhez lépett, kitérte ajtaját:

— Itt nincs semmi női holmi — állapította meg, — máshol nem lehet?

— Nem, kérem, mindig itt szokott lenni, vagy... izé... ilyenkor rendszerint egyik széken, vagy a földön hever.

A villát átkutató bizottság többi tagja sem találta sehol női ruhadarabokat.

— Milyen színű volt a pongyola? — kérdezte a felügyelő.

— Piros, kérem, a papucs is piros volt.

— Köszönöm.

Most már bizonyos volt benne Schupp felügyelő, hogy a fehérautós, pirospongyolás, állítólag magas, szőke nőnek nagyon fontos szerepe van a drámában, sőt azt is majdnem bizonyossá vette, hogy a nő a tettes. Elgondolkozva megállt az ablaknál, amelynek nyitott volta először keltette fel figyelmét a szobában:

— Miért nyitotta ki az ablakot a tettes? — kérdezte magától a felügyelő. — A revolverlövés pillanatában még bizonyára csukva volt, mert ellenkező esetben a szomszédok közül valaki, vagy a rendőrőrszem meghallotta volna a dörrenést. Csak a gyilkosság után nyithatták ki... és csak a tettes tehette. Miért? Mit akart ezzel elérni? Azt a látszatot akarta kelteni, hogy az ablakon át menekült el? Az ablakdeszkán semmi nyom, az emeletnyi magasságból leugrani nem lehet, a fal kívül teljesen sima — és legfőképpen nem is volt erre semmi szükség, hiszen a gyilkos, aki bizonyára ismerte a viszonyokat, tudhatta, hogy a villában nincs senki rajta és az áldozaton kívül. Nyugodtan kimehetett a lépcsőházon keresztül...

Egyszerre felderült az arca:

— Meglesz a tettes, vizsgálóbíró úr — fordult a helyszínre kiszállt vizsgálóbíróhoz, — azt hiszem, hamarosan meglesz.

— Van valami komoly támpontja?

— Önmagukban nem nagyon értékesek, de együtt sokat érnek. Szőke nő sok van Bécsben, fehér autós is, de a kettő együtt már kevesebb. De a legfontosabb útbaigazítást a nyitott ablak adta meg.

— Nos?

— A gyanúsítható hölgy rendkívül erős és bizonyára jellegzetes, egyéni illatszert használ. Sajnos, a párnákon már nem lehet semmi illatot felfedezni, de ez nem nagy baj. Nyilván azért hagyta nyitva az ablakot, hogy a nyomravezető jellegzetes illat reggelig elpárologjon. Tehát a fehér sportkocsis, szőke nők közül ki kell keresnünk azt, aki valami különös, egyéni illatszert használ. Ez már, azt hiszem, elég könnyen fog menni.

A vizsgálóbíró vállatvont:

— Csak aztán úgy ne járjunk, hogy minden gyanuba fogható hölgy erős illatszert használ.

— Alibit kell igazolniok.

— És, ha a kérdéses időpontban húszan is tielősen jártak? Ez is előfordulhat.

— Akkor már a vallatástól függ az igazság kiderítése. A keresztkérdések sokat segíthetnek. Én mindenesetre gyors sikert remélek.

A villát lezárták és lepecsételték. A rendőri bizottság autója búgó szirénákkal elszáguldott.

VI.

Bergmann tanácsos a tragédia véres felvonás-vége után nyugodt léptekkel, felindultság nélküli arccal ment végig a kihalt utcákon. Néhány sarokkal távolabb a villától taxiba szállt és a pályaudvarra hajtatott. Éppen jókor ért oda, az éjszakai baseli vonat indulásához. Egy üres fülkébe ült és elutazott Baselbe. Amint megérkezett, közömböshangú táviratot küldött feleségének érkezéséről, kivett egy szobát a megszokott szállójában és a lobogó kandallótűzben elégette a magával hozott piros pongyolát és papucsot. A finom, törékeny parfümös üveget még útközben kidobta a robogó vonatból. Amikor a két ruhadarab már hamuvá égett, a fésűt is tűzbe dobta. Üres, kifejezéstelen tekintettel bámult a lobogó tűzbe, a piszkálóvassal szétkotorta a hamvakat. Hosszú idő múltán felegyenesedett, keze megszokott mozdulattal a csengő után nyúlt, de félúton meggondolta magát, nem hívta be az inast, maga dobott néhány újabb fahasábot a kandallóba. Gépies, lankadt mozdulattal levetkőzött, lefeküdt. Pillanatok alatt mély, kábult álomba merült.

Reggel későn ébredt. Zúgott a feje, első pillanatban nem emlékezett semmire, csak akkor támadtak fel lelkében az éjszaka sötét eseményei, amikor pillantása az éjjeliszekrényen heverő revolverre tévedt. A lövéstől bekormozott csövet nem tisztította ki, a hiányzó töltényt sem pótolta.

Fáradt, reménytelen tekintettel nézte a fal festett cirádáit. Csalódást, ürességet érzett lelkében.

azt hitte a gyilkosság elkövetése előtt, hogy boszszújának kielégülése enyhülést fog szerezni kinjaira... és most éreznie kellett, hogy semmi sem változott.

— Vérrel sem lehet lemosni?... — lázadozott gondolatban, — ... persze, még nincs befejezve... még Hilda... majd, ha már mindennek vége...

A gyakorlat unott megszokottságával elintézte üzleti ügyeit és a délutáni vonattal visszautazott Bécsbe.

— Kellott ez a szünet Hildának is — gondolta a Bécs felé száguldó vonaton, — most már bizonyára tudja, mi történt és ideje volt arra, hogy a fájdalom első rohamán átvergődjék. Ha én is ott vagyok, amikor értesül szeretője haláláról, elárulta volna magát, így már legalább valamenynyire uralkodni fog magán. Nem tudott volna parancsolni az arcának, elárulta volna, hogy valami közük volt egymáshoz... nagyon kínos lett volna... mi nem beszélhetünk erről. Vannak dolgok, amelyeket az ember megtesz, de nem beszél róla... — a szellemes mondás, amit valahol olvasott, furcsa ellentétben állott a véresen komoly eseményekkel, de Bergmann tanácsos kifáradt agya nem vette ezt észre.

*

Hilda Bergmann éppen öltözött, délelőtti bevásárló útjára akart indulni, amikor a rádión elhangzott a szörnyű hír:

— „A rendőri sajtóiroda jelenti. Ma reggel holtan találták villájában Friedrich Keller építésmérnököt. A rendőri bizottság megállapította, hogy a mérnök gyilkosság áldozata lett. Valószínűleg este tizenkét óra körül végzett áldozatával a gyilkos, aki egyetlen revolverlövessel ölte meg Kellert. A nyomozó hatóságok feltevése szerint a gyilkosságot szerelmi féltékenységből követhették el, a rendőrség már nyomában van a gyilkosnak, aki valószínűleg azonos egy titokzatos, magas, szőke nővel, a mérnök gyakori látogatójával. A nyomozás megindult... más...”

Az asszony tágrameredt szemmel bámult a készülékre, hallgatta a végzetes szavak kétségbeesetten monoton hangsúlyozását. Dermedten állt a tükör előtt, görcsös, gyámoltalan erőfeszítéssel próbálta megtartani egyensúlyát. Riadt, védekező mozdulattal kapott a rádió felé, megbillent, keze szívéhez rándult és hangtalanul összerosgyott. Estében lesodort egy puderdobozt és a kiszóródott púder fehér porfelhőben lengte körül a halottségpadt arcot és lassan finom porréteggel vont be Hilda selymes haját.

*

Már befejezte a hírek adását a rádió, amikor Hilda Bergmann ájulásából magához tért. A bécsi leadó óraketyegéshez hasonló szünetjele katogott fülébe és a monoton ketyegő hang felrázta kábultságából: múlik az idő... múlik az idő...

Bénult tagjaiba lassan visszatért az élet, már

mozdulni is tudott. Nem érezte az ütés fájdalmát földre hullott teste, lassan, a székbe kapaszkodva, felemelkedett. A tükör előtt állt. Megborzadva riadt vissza: halálsápadt, kuszált vonású arc meredt feléje a metszett velencei üveglapról. Elkínzott, szenvedő asszony arca, aki megjárta a fájdalom poklát és összetörten, véresre marcangolt lélekkel került vissza a földi életbe.

Gondolataiban harsogó felkiáltójelek tölultak és kaján, gúnyos kérdőjelekkel kellett szembenéznie. „... a rendőrség már nyomában van a gyilkosnak...” Úristen, gyilkos!? megölték őt, megölték azt a férfit, aki az életet, a szerelmet, a boldogságot jelentette az asszony számára. Friedrich Keller gyilkosa őt is megölte, vége az ő életének is “... a magas, szőke nő, a mérnök gyakori látogatója...” a hivatalos, száraz hangon tett kijelentés súlyát most érezte csak át: őt gyanúsítják, azt hiszik, hogy ő a gyilkos, ő, aki az életét is szívesen feláldozná, ha azzal vissza tudná hozni az életbe a szeretett férfit!

Mi fog most történni? Milyen megpróbáltatásokat tartogat még számára a szörnyű sors? Hiszen ő ártatlan... és mégis, bármelyik pillanatban detektívek kopogtathatnak ajtaján, kibírhatatlan faggatás, indiszkrét kérdések pergőtüze következik, gyötörni fogják, kínozni, hogy tegyen vallomást. Érezte, hogy nem lesz elegendő ereje felvenni a harcot a rendőrség embereinek kíméletlen, fagyos rutinjával, meg fog törni, mindenre felel majd, mindent elmond. Ki fog derülni minden, igaz, hogy ő ártatlan, de mindent meg fog-

nak tudni; ő volt a magas, szőke nő, aki gyakran meglátogatta az építész, ő volt, aki a halál villájában megcsalta férjét... férjét! a férje is mindent meg fog tudni!

Nem, nem szabad, nem engedheti, hogy ide fajuljon a dolog. Szörnyű kelepcébe került, senki sem mentheti meg innen, csak a szerencse és saját óvatossága. És érezte, hogy ebben a lelkiállapotban még a legegyszerűbb óvatosságra sem lenne képes.

— Halál... — az egyetlen menekülés könyörtelen élességgel világított zürzavaros gondolatai útvesztőjébe. Csak a halálba menekülhet. De borzadó rémület fogta el arra a gondolatra, hogy halála után kiderülhet bűne, a lapok nyomdafestéktől szennyes hasábjain terítik ki házasságtörését.

Kölnivízzel dörzsölte be lüktető halántékát, fagyos nyugalom álarcát erőszakolta vonásaira és becsengette a szobalányt:

— Mici, kérem — maga is csodálkozott közömbös, szintelen hangján, — véletlenül felborítottam a púderes dobozt. Takarítsa fel a port, legyen szíves.

Magára vette bundáját és elment.

Beült a legközelebbi kávéházba, átolvasta az összes reggeli lapot. Még semmi. Mindenütt egyformán a szörnyű, idegtépő hír, száraz egyhangúsággal: Friedrich Keller mérnököt meggyilkolták... Keller mérnök meghalt... Fritz halott...

Megpróbált erőt venni felindultságán és higgadtan, nyugodtan átgondolni a borzalmas hely-

zetét. Ha esetleg a hozzá vezető szálakra találunk és felcsattannak az első nyomasztó, gyanúsító kérdések, mit feleljen? Megdöbbenve eszmélt rá, hogy apró holmijai, pongyolája, papucs, fésűje, illatszerei ottmaradtak, cégjelzés van bennük... régi, közömbösen olvasott nyomozási tudósítások jutottak az eszébe: ezen a nyomon indulnak el a detektívek, az üzletben emlékezni fognak rá, a kiszolgálókisasszony jól ismeri Bergmann tanácsosnét...

Vége, nincs menekülés. Most már mindegy minden. Fritz halott, nem is érdemes bujkálnia, menekülnie. Miért mentse magát, életének értelme megszűnt. Csak azért meneküljön meg a rendőrség elől, hogy szintelen, elárvult életének hátralevő öt, tíz, húsz évét magányos bánatban leélje? Nem érdemes.

Nem elég bátor ahhoz most, hogy véget vessen önkezével a szenvedésnek. Talán, ha majd a körülmények kényszerítik rá, megjön a bátorsága. Lassú, bizonytalan lépésekkel hazament, bezárkózott szobájába, kis gyöngyházveretes revolverét az öltözőtükör asztalkájára készítette és békés tompaságban engedte peregni a perceket maga fölött, várta a vijjogó csengőhangot és az előszobában idegen férfiak komor szavát, akik a ház úrnőjével akarnak beszélni hivatalos ügyben.

Multak az órák. Semmi. Már dél volt, tálaltak. Asztalhoz ült, evett egy keveset, pohár vizet ivott, visszament szobájába és várt tovább.

Egyszerre megrándult a karja. Éles csengettyűszó hatolt be a szobába, mintha vezényszó csat-

tant volna, gépies mozdulattal a revolver után nyult. Csend volt egy percig, majd a szobalány jött be:

— Megjött az ujság, nagyságos asszony — jelentette és betette a friss délutáni lapot.

Alig jutott arra ideje, hogy amikor a szobalány kopogott ajtaján, kézításkája mögé rejtse a revolvért. Mohó, önkínzó kíváncsisággal nyult az ujság után. Az első oldal... „a nyomozó hatóságok nagy apparátussal kutatnak a titokzatos fehérautós szőke nő után, akiről eddig csak annyit állapítottak meg, hogy rendkívül erős, jellegzetes illatszert használ...”

Lehetséges volna? Nem találták meg az áruló ruhadarabokat? Fritz talán úgy eltette volna, hogy nem akadtak rá? Vagy megtalálták, de nem tulajdonítottak fontosságot nekik? ... Az is lehet, hogy csak a nyomozás érdekében nem közölték ezeket az adatokat a nyilvánossággal... mind-egy! Ki kell most már tartani, készenlétben kell várni, hátha közben megtalálják az igazi tettet, vagy holtpontra jut a nyomozás és nem hangzanak el a halálos kérdések.

Aludni kellene! Gondosan bezárta kulccsal az ajtaját, hogy meg ne lephessék álmában, bevett egy veronátablettát és mély, bódult álomba merült.

VII.

Este hazaérkezett Bergmann tanácsos útjáról. Az asszony arcán ekkorra már valamennyire ki-simultak a megrázkódtatás, a borzalom és ret-

tegés ráncai, erős festék- és púderréteggel fedte el arcának halálos sápadt színét. Hihetetlen önuralommal látszólag nyugodtan is tudott beszélni; férjének különös, kutató pillantására azzal válaszolt, hogy nagyon fáj a feje.

Vontatott, nehézkesen akadozó beszélgetés után Hilda nem bírta tovább a feszült helyzetet, fejfájására hivatkozva, visszavonult.

Bergmann mereven nézte a távozó asszony nyomában becsukódó ajtót.

— Tud vigyázni magára — állapította meg hideg közönnyel, mintha vadidegen emberről volna szó, akihez soha nem is volt semmi köze, — persze nagyon nehezeére esik a színlelés. A halálhír nagy megrázkódtatása és a rettegés, hát-ha nyomára akadnak a detektívek ... igen, igen, nagyon rossz lehet most neki ...

*

Még egy gyötrelmes, halálfélelemben, borzongó izgalomban töltött nap mult el. Nem történt semmi. Az ujságok is rövidebben írtak már a folyamatban levő nyomozásról, a szenzáció fénye megfakult, majd akkor lobban újra fel, ha megtörténik az első letartóztatás.

Késő délután megszólalt a Bergmann-lakás telefonja. Hilda Bergmann vette fel a kagylót, végtelen hosszú időnek tűnt fel előtte, míg reszkető keze a hallgatót füléig emelte. Nagy megkönnyebbüléssel ismerte fel férje komoly, nyugodt, hangját. Töredezett, halk válaszokat mondott a telefonba:

— Halló... igen, én vagyok... semmi ujság... köszönöm, valamivel jobban érzem magamat... hogy, kérlek?... az operába?... nem, igazán nem szívesen, de, ha akarod... megvetted már a jegyeket?... persze, Jeritza énekel... jó, ha annyira akarod... de igen, jövök, ne add vissza... igazán nem olyan nagy betegség, el fog mulni... nem is baj, ha kissé elterelődnek majd a gondolataim... jó, hétre kész leszek... halló, egy pillanatra még! hogyan megyünk, a sofförnek szabadságot adtál... hogy te vezetsz?... jó, hétre elkészülök. Viszontlátásra.

Csüggedt arccal tette le a kagylót. Meddig lesz még így, meddig kell még rettegni minden csendőberregéstől, minden idegen hangtól? Már szinte kívánta, hogy végetérjen ez a gyötrő feszültség és jöjjenek *ők*, akiknek látogatását halk, száraz revolvercsattanással fogadja.

Harminchat óra telt már el a gyilkosság felfedezése óta és még mindig semmi. Nyugodtan élhetné megszokott életét... ha idegeit kormányozni tudná és mindent el tudna felejtetni. Meddig tart ez még?

Bánatos mosoly ült arcára. Operába kell menni, tündökölni kell pompás toilettjében, mosolyogva kell majd beszélgetni az ismerősökkel, szívében a tragédia emlékével és táskájában a töltött apró revolverrel, amelynek egy golyója az ő szívének van szánva.

Már tudott imádkozni a meghaltért és magáért, hogy a földi pokol érjen már végre véget. Már valamennyire megnyugodott: talán mégsem tör-

ténik semmi. Talán alkalma lesz rá, hogy csendes, zavartalan gyászban töltse el hátralévő éveit, titkolt, szívében rejtegetett gyászban vezekeljen.

Nagyot sóhajtvá öltözködni kezdett.

— Fehérben gyászolok — gondolta fájdalmas mosollyal. Fehérselyem estélyi ruhát választott ki.

Hét óra előtt elkészült az öltözködéssel, berakta a szükséges apróságokat gyöngyhimzésű kékításkájába, egy percre tétozott, amikor a gyöngyházveretű kis revolver akadt a kezébe, majd mégis magához vette.

— Még nem vagyok túl mindenben — suttozta vértelen szájjal. — Végső menedéknek talán jó lesz...

VIII.

Hét órakor megérkezett Bergmann tanácsos. Élénk, talán túlzottan jókedvű volt, nagyon kedvesen beszélt feleségéhez, elismeréssel nyilatkozott a pazar estélyi ruháról és a fürdőszobába ment, hogy maga is felkészüljön.

Révedező mosollyal kötötte meg szmokingnyakkendőjét az öltözőtükör előtt, magára vette a remekbe szabott kabátot:

— Mintha esküvőre mennénk — gondolta keserűen mosolyogva, — ő hófehérbe öltözött, rajtam pedig ünnepélyes, méltóságteles fekete ruha...

Megrázkódott, el akarta kergetni magától az elérzékenyült gondolatokat. Mindíg szerette ő Hildát, most is szereti, fájdalmas, keserű szerelemmel, tudta, hogy egész élete mély, komor

gyász lesz ettől a naptól... összeszorította fogait. Felvillant előtte az a kép, a két összesimuló árnyék a villa ablakának függönyén, felesége annak a férfinak karjaiban...

Megmásíthatatlan mozdulattal zsebetette Browningját (az a golyó még mindig hiányzott belőle!) és erőltetett, mosolygó fesztelenséggel ment át felesége szobájába:

— Indulhatunk, szívem.

Lementek a villa kerítéskapujához, a nagy, csukott fekete kocsi már várt reájuk. Bergmann a volán mögé ült, helyet mutatott maga mellett.

— Inkább hátra ülök — húzódott Hilda ösztönösen, mintha valamit érzett volna, — fáj még egy kicsit a fejem, ott nagyon erősen hallani a motor zúgását...

— Ülj mellém — hangzott Bergmann kemény hangja, — beszélni akarok veled az úton.

Az asszony nem mert ellenkezni, beült és a kocsi halkán, símán kigördült a kerítéskapun.

Bergmann elszánt arccal, keményen összepréselt ajakkal, ridegpillantású szemekkel nézett maga elé az úttestre. Mégegyszer átgondolta a tervét: az ítéletet végre kell hajtani! Arcára a konok gyűlölet kemény kifejezése ült, nem is fordult az asszony felé, fakó, súlytalan hangon szólt:

— El kell ismernem, hogy van lelkierőd.

Hilda sápadt arccal fordult feléje:

— Nem értem... miről beszélsz?

Bergmann zsebébe nyúlt, elővette a revolvert, kinyitotta a zárt és a fegyvert maga mellé tette az ülésre. Mozdulatai olyanok voltak, mintha vá-

lami megszokott, mindennapi ténykedést végezne. Kissé balra fordította a fejét, felesége megdöbbsent, sápadt arcára nézett és hidegen válaszolt:

— Nem érted? Arról beszélek, hogy képes vagy elegánsan, derült arccal operába menni, amikor a szeretőd kiterítve fekszik a halottas ágyán.

Halk sikoly röppent el az asszony félig nyílt, remegő ajkáról. Bergmann balkeze keményen fogta a volánt, jobbájában megvillant a revolver sötétfényű csöve, gyors mozdulattal a felesége szívéhez nyomta a fegyvert, ujjja görcsön rándulással meghúzta a ravaszt.

Száraz, tompa dörrenés olvadt a motor ritmikus zajába, fanyar löporfűstszaggal telt meg a csukott autó belseje. Az asszony karcsú teste megrándult, hangtalanul oldalt dőlt. Ruhája fehér selymén ijesztő, furcsa, vörös foltban ömlött szét a vér.

Bergmann felesége lábához dobta a füstölgő revolvert, az asszony arcába nézett, látta a megtörő szemek kihunyó fényét, görcsös vonaglás rázta meg testét, vadul a gázpedálba taposott és a legnagyobb gyorsasággal hajtott a rendőrfőnökség elé. Pontosan kiszámította, hogyha útjukban ezen a ponton dördül el a halálos fegyver, három perc múlva ér a rendőrfőnökséghez. Ezalatt az asszony kiszenvet, nem tudják kihallgatni, mindennek vége.

Mereven szegezte előre szemeit, verejtékcseppek csillantak meg homlokán, ujjai görcsösen fonódtak a volánra, vad túlköléssel vezette a szá-

guldó autót a rendőrfőnökség felé. Tépte, szagatta kuszált idegeit a borzalmas hang: a haldokló asszony egyre csendesebb, egyre halkabb hörgése.

Már közel volt az autó a rendőrfőnökséghez, amikor megmozdult mellette áldozatának teste.

Életerejének utolsó megfeszítésével próbált fegyenesedni, balkeze szívéhez rándult, mintha az ömlő vérpatakot akarná visszatartani, szemei vádló, félelmetes tekintettel meredtek gyilkosára. Szája sarkán keskeny csíkban szívárgott a vér, hördülő, érthetetlen hangfoszlányok buggyantak elő torkából. Bergmann iszonyodva fordította el fejét a vonagló testtől. Erős, kétségbeesett nyomással visszaszorította a vergődő nőt az ülésre és rémülten rántotta félre a volánt. Ez volt az utolsó pillanat, hogy beforduljon egy mellékutcába és nagy kerülőt tegyen, mert a sarkon túl már feltűnt volna a rendőrfőnökség hatalmas palotájának komoly, méltóságteljes fala. Ha így érkeznek meg, ha korán érnek oda és felesége még egy szót, csak egyetlen érthető szót tud kipréselni ajkán, neki vége van!

Már megrándult a keze, a ledobott revolver után akart nyulni, hogy újabb lövéssel végezzen, de megdöbbenve visszakapta a kezét. Felvillant agyában a szörnyű gondolat: a rendőrorvos megállapíthatja a két lövés közötti időbeli eltérést... lehetetlen, hogy a haldokló, percek múltával ismét magára lőjjön!

Ki kell tartani, ki kell bírni ezt a néhány percet, ha beleőrül is! Nem szabad, hogy még élő

utasával érkezzen az autó a rendőrségi palota elé. Addig kell keringenie a környéken, amíg mindennek vége lesz, amíg Hilda szemei megtörten felakadnak, amíg meg-megránduló ajka nem ejt ki többé áruló, halálos szót.

Megindult hát a halálautó görbe útjain, hogy vége legyen a tragédiának, mire az utolsó jelenet következik. Az utolsó jelenet, a „kétségbeesett, borzalmas lelkiállapotban vergődő férj“ jelenete.

Bergmann meredt szemmel figyelte az utat és tébolyodott erőfeszítéssel akarta magába szuggerálni, hogy elégtételt kapott, hogy ez a szaggatott, idegtépő halálhörgés válasza annak a csillogó, gyilkosemlékű kacagásnak, amit *akkor ott*, abban a lépcsőházban meglapulva hallott. Hiába minden, nem érezte a kielégült bosszúvágy diadalát, nem érezte, hogy megtorolta a háza és becsületén ejtett sérelmet, nem érezte, hogy elérte célját, amely felé törekedett két emésztő hónap óta. Csak nagy kongó ürességet érzett szívében, el-tompult, fájdalomtalan és örömtelen zsongást, gépnek érezte magát, amely elvégezte feladatát és rugója lejárában van.

Végre... hosszú percek örült, eszelős száguldása után végre elcsendesedett a halk hörgés, csak a motor zugása hallatszott a nagy fekete kocsi belsejében és a halott teste békés, örök me-revségbe fagyott.

Félperc alatt a rendőrfőnökség elé ért az autó. Eszeveszett száguldással ért a kapu elé, megcsikorduló, vijjogó fékekkel torpant meg.

A kapuban álló őrszem a kocsi mellé lépett.

Halálsápadt feldult arcú férfi ugrott ki a kocsiból:

— Orvost! ... Gyorsan ... a feleségem ...

Csillapító hangon szólt rá a rendőr:

— Uram, nyugodjék meg. Mi történt?

— A feleségem ... talán még meg lehet menteni ... gyorsan hívjon orvost ... agyonlőtte magát ...

IX.

A kapu alatti őrszobában lekapta a házitelefonszármazékát a rendőr, benyomott egy gombot és izgatóan, hadarva kiáltott a telefonba:

— Halló ... ügyeletes orvos úr? ... tisztelettel jelentem, valaki agyonlőtte magát ... tessék azonnal jönni!

Néhány másodperc múlt el fagyos, süket csendben. Bergmann tanácsos kimerülten támaszkodott a kocsihoz, nem mert az autó belsejébe nézni, ahol vérbe fagyottan, mereven feküdt az asszony, akit szeretett, aki megcsalta, akit megölt ... akinek megtört szeme most, a halál után, mardosó vádat kiáltott a gyilkos férj felé. A rendőr tehetetlenül, a dráma riasztó közelségétől megilletődve állt mellette, nem merte kérdésével zavarni a tompa fásultságba burkolózott embert.

Kisvártatva megjelent a fehérköpenyes rendőrorvos. Egy pillantást vetett a természetellenes testtartásba görbült asszonyra, viaszszárga arcába nézett és már látta, hogy nincs segítség. Kötelességszerűen felhúzta a merev szempillákat, megtapintotta a mozdulatlan, hideg pulzust és le-

mondó arccal fordult a tragikus mozdulatlan-
ságba dermedt Bergmann felé:

— Nincs segítség. Legyen erős, uram, kiszem-
ledett — a halott asszony felé intett. — Rokona
volt önnek?

— A feleségem... — Bergmann feje mellére
hanyatlott, arcán komor kétségbeesés tükröző-
dött, de könny nem jött szemébe.

— Hamis, hazug, aljas ez a játék! — győ-
törte a fagyos, félő gondolat, — észre fogják
venni rajtam! Bánatot, kétségbeesést kell mutat-
nom...

Kezeivel eltakarta könnytelen arcát, félszegen,
erőszakoltan feljajdult:

— Hilda, drágám, miért tetted ezt?! Miért?

A rendőrorvos bátorítóan, vigasztaló mozdulat-
tal tette kezét Bergmann vállára. A tanácsos meg-
remegett az érintésre: mintha nem is orvos, ha-
nem rendőrtiszt kezének súlyát érezné... „a tör-
vény nevében“...

Végigsimította homlokát, felemelte fejét és el-
fordult az autótól. Az orvos intett a kapuban álló
rendőröknek, hogy vigyék a kocsit a kapu alá,
mert már gyülekeztek a szenzációra éhes kíván-
csiak a rendőrfőnökség épülete előtt álló furcsa
csoport köré.

A kocsit betölték a kapu alá. Bergmann egy
rendőr felvezette az ügyeletes tiszt szobájába.

Mikor az ajtó becsukódott mögötte, Bergmann
tanácsos fürkésző szemmel nézett az asztalnál
ülő rendőrtiszt arcába, mintha onnan akarná le-
olvasni, milyen sorsot rendelt számára a végzet.

Fiatal, szőke, keményarcú férfi volt az ügyeletes tiszt. A kölcsönös bemutatkozás után a hivatalos ridegségnél egy fokkal enyhébb, sajnálkozó hangon szólalt meg:

— Nehezemre esik, tanácsos úr, hogy ilyen fájdalmas kötelességet kell teljesítenem, de kénytelen vagyok önt felkérni, vázolja röviden, pontosan az öngyilkosság körülményeit. Megértem, hogy az ön gyászában különösen fájdalmas az egészen friss seb felszakítása, de át kell esnie ezen.

Bergmann keze tehetetlen mozdulatra billent az asztal párkányán:

— Mit mondhatok, fogalmazó úr? Agyonlőtte magát... a szemem láttára... soha nem tudom elfelejteni. Borzalmas volt!

A rendőrtiszt higgadtan válaszolt:

— Igen, a megboldogult agyonlőtte magát, ezt már tudom, jelentették. Megértem az ön fájdalmát, megértem, hogy borzalmas lehetett. De valami oka lehetett ennek a szomorú eseménynek. Meg kell tudnunk, hogy mi oka volt az öngyilkosságnak. Sejt valamit, tanácsos úr?

Bergmann agyában gépiesen megalakult az előre kitérvelt, pontosan megfogalmazott felelet:

— Sajnos, tudom, mi volt az oka. De nem szeretnék erről beszélni, fogalmazó úr... kínos, fájdalmas családi ügy. A halott emlékének tartozom...

A rendőrtiszt félbeszakította Bergmann betanult, fájdalmas hangsúlyozású szavait:

— Kérem — mondta hivatalos komolysággal.

gal, — közölnöm kell önnek, amit bizonyára
ugyis tud, hogy ebben az épületben nincsenek
családi titkok, itt nem sértheti meg senki a ha-
lott emlékét, innen semmi nem szivároghat ki.
Ennél az íróasztalnál teljesen őszintén, elhallga-
tás nélkül kell beszélnie, nyugodtan meg is teheti,
mert minden érzékenységre tekintettel leszünk.
Nem kell tartania indiszkréciótól, olyan nyiltan,
olyan őszinteséggel beszélhet, mintha önmagá-
nak tenne vallomást.

— Igen, — sóhajtott Bergmann és lehajtotta
fejét, mintha azon tusakodna magában, hogy
vajjon valóban elmondhat-e mindent, szépítés és
takargatás nélkül. Aztán ismét a rendőrtiszt sze-
mébe nézett és elhatározott hangon mondta: —
Ha kikerülhetetlen, beszélni fogok.

— Feltétlenül szükséges — válaszolt a rendőr-
tiszt, — elmondja ön a történeteket, vagy könny-
nyebb lesz, ha kérdéseket teszek fel?

— Ha tetszik, kérdezzen — felelt Bergmann
tanácsos, — nem hallgatok el semmit.

— Nem volt önök között valami komolyabb,
súlyos ellentét?

— Nem — felelt a kérdezett, de aztán sietve
hozzátette — ma estig nem volt semmi. A legtel-
jesebb egyetértésben élünk szegény feleségem-
mel — nagyot sóhajtott ismét és összekulcsolta
kezeit, — minden kívánságát teljesítettem és ő
is úgy viselkedett velem szemben, hogy semmi
kivetnivalót nem találhattam a magatartásában.
Tegnap este rövid üzleti útról érkeztem haza,
együtt vacsoráztunk, barátságos beszélgetés köz-

ben. Korán lefeküdtünk és én reggel, szokásom szerint elmentem hazulról, hogy dolgaimat intézzem. Délután telefonon beszéltem a feleségemmel és megbeszéltük, hogy este az Operába megyünk — tárcájából elővette a két jegyet és az asztalra tette.

A rendőrtiszt futó pillantást vetett a színházjegyekre és tovább kérdezett:

— Tegnap este vagy a mai nap folyamán nem vett észre valami szokatlant feleségén?

— Nem, semmit — Bergmann elgondolkozva csóválta a fejét, — csak egyen csodálkoztam, de azt is megértettem ma este... — fájdalmas arckifejezéssel elhallgatott.

— Nos?

— Hilda sohasem volt beteg és tegnap este kibírhatatlan fejfájásról panaszkodott.

— Ma délután, amikor telefonon beszéltek, még mindig fájt a feje?

— Nem... illetve azt mondta, hogy enyhült a fájdalom.

— Ön hazament ma este a feleségéért?

— Igen. Hazamentem átöltözni, úgy volt, hogy együtt megyünk az operába...

— Nem tart ön sóffört, tanácsos úr? — csapott le váratlanul a rendőrtiszt kérdése.

Bergmann egy pillanatra megzavarodott. Mit akar ezzel a kérdéssel a tiszt? De azonnal visszanyerte nyugalma és zavar nélkül válaszolt:

— De igen, csak mára szabadságot adtam a sófförömnek, azért vezetem magam a kocsit.

Reggel ugyanis nem tudtam még, hogy este el fogunk menni — tette hozzá magyarázóan.

— Persze. És most, tanácsos úr, kérem, mondja el, mi történt az autóban?

Bergmann kitérően válaszolt:

— Amint már említettem, fogalmazó úr, tegnap este a feleségem nagyon különösen viselkedett. Máskor mindig beszédes, vidám volt, tegnap este alig hallottam a hangját, hallgatag volt és rosszkedvű. Nem értettem a dolgot, meg is kérdeztem, mi történt...

— Igen, erről beszélt már, tanácsos úr, — szólt közbe a tiszt, — ha szabad kérnem, a mai estéről számoljon be.

Nagyot nyelt Bergmann tanácsos és elsötétülő arccal folytatta:

— Igen... a két dolog szoros összefüggésben van, kérem. Az autóban megint feltűnt nekem a feleségem rossz hangulata, szóvá is tettem és...

— És?

— És eleinte kitérő válaszokat adott, majd egyszerre, váratlanul borzalmas vallomást tett...

— Bergmann szinte hadarva, gyorsan beszélt, mint aki siet a beszéddel, mert attól tart, ha nem tudja gyorsan befejezni, már nem lesz ereje a folytatáshoz, — bevallotta, hogy... hogy... két nappal ezelőtt szörnyű esemény történt... valami Keller nevű építész megöltek...

A rendőrtiszt mozdulatlan arca megélénkült. Felcsillanó szemmel nézett Bergmannra:

— Nos? Valami összefüggés van talán a két ügy között?

— Igen... Önök egy magas, szőke nő után nyomoznak, akit a gyilkosság elkövetésével gyanúsítanak... — elhallgatott és kezeibe temette arcát.

A tiszt felugrott íróasztala mellől, Bergmann mellé sietett, megfogta a férfi karját:

— Tanácsos úr, uralkodjék magán. Csak nem lett rosszul?

Bergmann feléje emelte sápadt arcát és megtört hangon, alig hallhatóan suttogta:

— A magas, szőke nő... a feleségem... volt.

A rendőrtiszt valósággal megdöbben a váratlan kijelentéstől. Alig tudta feltenni a következő kérdést:

— Tehát ön azt állítja, hogy a felesége... mi történt hát voltaképpen az autóban?

— Hilda bevallotta, hogy ő ölte meg a mérnököt féltékenységből. Beismerte, hogy már hosszabb idő óta... hasszabb idő óta viszonyuk volt és Keller szakítani akart vele...

— És azután??

Bergmann arca a kiméletlen igazságosság kifejezését öltötte magára. Kissé túlzott, hamisan csengő pátosszal jelentette ki:

— Azonnal megfordítottam a kocsit és ide akartam jönni. Úgy éreztem, hogy ez a kötelességem, szabad folyást kell engednem az igazságszolgáltatásnak, még akkor is, ha feleségemről van szó. Jogászember vagyok, fogalmazó úr, első nálam a törvény tisztelete.

— És ő? Belenyugodott?

— Nem... sírt, könnyörgött, mindenre kért,

hogy ne öljem meg... így mondta... — tette hozzá Bergmann őszinte borzadással, — rimánkodott, de én hajthatatlan voltam. Egy pillanat alatt elfelejtettem a szeretett asszonyt, csak a törvény sujtó keze elől bujkáló bűnöst láttam benne. Beismerem, hogy hibás voltam, fogalmazó úr — mondta kiszámítottan, — nem lett volna szabad ezt tennem a feleségemmel, de a törvény tisztelete mellett bizonyára az is hajtott, hogy a hűtlen asszonyt nem tudtam sajnálni.

A rendőrtiszt arca egyre sötétebb lett. Valami furcsa idegenkedést érzett, nem tudta megérteni ezt a kiméletlen érzéktelenséget. Itt valami nincs rendjén, gondolta magában, de óvakodott ezt a gondolatát kifejezésre juttatni. Sürgetően, energikusan faggatta tovább Bergmant:

— Tehát ön nem engedett a könyörgésnek, minden sírás és rimánkodás ellenére ide akarta hozni. Mi történt azután?

— Agyonlőtte magát — válaszolt tompa, fakó hangon a tanácsos.

— Hol?

— Az autóban?

— Igen. De a város melyik pontján?

Elhangzott a veszedelmes kérdés, amellyel a vagy bukik a gondosan felépített, minden apró részletében kidolgozott terv. Bergmann váratlan meglepetésekhez szokott, késhegyig menő üzleti tanácskozásokban kiélesedett agya friss és éber volt. Villámgyorsan átgondolta a helyzetet. Ha pontosan meghatározza a helyet, ahol a halálos lövés eldőrdült, baj lesz, mert az esetleges ellen-

őrző nyomozásnál nem egyeznek az adatok. Azt tudta, hogy a rendőrorvos könnyen megállapíthatja, mennyi időn belül következett be a halál. Pillanatnyi gondolkozása alatt szemei előtt feltűnt Bécs elképzelt térképe, az Opera, a rendőrfőnökség, a környező utcák, ahol vonagló, haláltusájában kínlódó feleségével vadul száguldott az autó. Az előre felépített tervet nagyon megzavarta, hogy nem halt meg rögtön az asszony, hanem kerülőt kellett tennie. Nem szabad határozott választ adni...

— Hol? ... hol is történt? ... nem emlékszem pontosan már. A nagy megrázkódtatás...

— Hol ismerte be a felesége, hogy ő a gyanúsított szőke nő?

— Már közel voltunk az Operához.

— Akkor rögtön megfordult ön az autóval, hogy idejöjjön?

— Igen. Természetesen.

— És — a rendőrtiszt figyelmesen csillogó szeme kissé zavarta Bergmann tanácsost — és az Operától idáig tartó útszakaszon lett öngyilkos a felesége?

— Igen.

— Miért nem vitte a mentőkhöz, vagy egy közeli kórházba?

Bergmannt meglepte a kérdés:

— Nem... nem is tudom — válaszolt megzavarodva, — nem is gondoltam erre. Talán azért, mert már elhatároztam, hogy a rendőrségre jövök és a hirtelen megdöbbenéstől nem tudtam másra gondolni.

— Ügy. Szóval: körülbelül hol történhetett a szerencsétlenség? A felesége sírt, könyörgött egy ideig, aztán lőtt magára. Tehát körülbelül a fele úton követhette el végzetes tettét?!

— Lehet. Nem tudom pontosan — Bergmann kissé húzódozott a pontos feleletadástól, — érthető, hogy abban a lelkiállapotban nem figyeltem az utcákat.

— Igen, persze — a rendőrtiszt összeráncolt szemöldökkel gondolkozott, majd hirtelen megszólalt, — még néhány percig fárasztanom kell, tanácsos úr, elnézését kérem ezért.

Megnyomott egy csengőt és a belépő rendőrhöz fordult:

— Schupp felügyelő urat kéretem.

A rendőr kiment, a fogalmazó pedig néhány sort vetett papírra, Bergmann tanácsos figyelmesen nézte a ceruza mozgását. Eddig elég jól ment minden, bár kissé furcsának találta, hogy egy fájdalomtól összetört férjet ennyit faggatnak, de aztán magában lecsendesítette aggodalmait:

— Bizonyára ez az általános szokás. Nem jelent semmit a sok kérdezetés, a rendőrség mindig nagyon kíváncsi, ha halálesetről van szó, kissé fontoskodnak is, pláne az ilyen fiatal tisztek.

Egy polgáriruhás úr lépett a szobába, könnyedén meghajolt a tanácsos felé. A rendőrtiszt bemutatta:

— Engedje meg, tanácsos úr: Schupp felügyelő. Ő vezeti a nyomozást a Keller-gyilkosság ügyében. Azt hiszem, nagyon érdekli a szomorú

esemény. — A detektívhez fordult: — Bergmann tanácsos úr felesége... igen, a tanácsos úr felesége volt a tettes.

A detektív arcán meglepetés látszott:

— Beismerő vallomást tett?

— Igen. A tanácsos úrnak vallotta be. És utána öngyilkos lett, valószínűleg nem bírta tovább a bűntudatot és rettegést.

— Meghalt?

Bergmann válaszolt a rendőrtiszthez intézett kérdésre:

— Igen.

— Láthatom a halottat?

— A kapu alatt van, a tanácsos úr autójában. A kocsiban lett öngyilkos, az Operától idáig vezető úton.

A felügyelő kiment, Bergmann pedig óvatos mozdulattal felállt:

— Kérem, fogalmazó úr, azt hiszem, énrám már nincs szükség. Ha megengedi... nagyon ki vagyok merülve... az idegeim... távozni szeretnék.

— Néhány percig maradjon még, tanácsos úr, nagyon kérem. Lehet, hogy a felügyelő úr is szeretne egy-két kérdésre választ kapni.

A nagyon udvarias hangú kérdés mögött mintha határozott felszólítás lappangott volna. Bergmann nyugtalanul nézett körül a rideg hivatali szobában, nem mert ellenkezni:

— Kérem — engedelmesen visszaült helyére.

Negyedóraig teljes csend borult a szobára. A rendőrtiszt aktáit forgatta, néha pár sort írt, lát-

hatólag nem is törődött azzal, hogy rajta kívül még valaki van a szobában. Bergmann már nagyon kényelmetlennek érezte az ülést, felállt, az ablakhoz ment és kibámult az esti utcára. Kényelmetlenül érezte hátgerincén az asztal mellett ülő rendőrtiszt kutató pillantását. Nem bírta sokáig itt sem, visszament előbbi helyére és ismét leült. Gyakran nézett az ajtó felé, mintha akarataival siettetni tudta volna a felügyelő visszatérését.

Végre! Nyílt az ajtó és belépett Schupp felügyelő. Egyenesen Bergmannhoz intézte szavait:

— Örülök, hogy még itt van, tanácsos úr. Mondja, volt a feleségének revolvere?

Bergmann szemében acélos fény csillant. Most kezdődik az utolsó, a döntő összecsapás. Most meg kell fontolni minden szót, ha győzelmesen akar kikerülni a törvénnyel vívott csendes, színpalak mögötti párbajból. Bólintott:

— Igen, volt. Apró, kiskaliberű női revolver. Az agya gyöngyházbetétes berakással volt díszítve.

— És önnek szintén van fegyvere?

— Igen. Browning gyártmány.

— Önnél van most?

— Nem. Csak utazásaimra szoktam magammal vinni.

— Egyébként hol van a fegyver?

— Az íróasztalom fiókjában.

— A kulcs?

— Miért kérdi ezt?

— Tudni akarom, tanácsos úr. Hol vannak a fiók kulcsai?

— A feleségemnél. De miért?

— Mert a felesége az ön Browningjával követte el az öngyilkosságot, holott a saját revolvere a kezításkájában van. Miért?

— Ezt nem tudom — Bergmann vállat vont, aztán kissé éles hangon tette hozzá: — Lássák be végre az urak, hogy én nem vagyok sem rendőr, sem detektív... a feleségem mellettem lövi szíven magát egy megrendítő vallomás után és akkor azt kívánják tőlem, hogy a megfigyelő-képességem és következtetni tudásom kifogástalanul működjék?! Bocsássanak meg, uraim, de ez... ez embertelen bánásmód. Én nem önökre neheztelek, hanem arra a rendszerre, amely ilyen eljárást kíván, amikor még a halott...

— Nyugodjék meg, uram, hiszen formaság az egész... bizonyára. Talán jobban bízott a felesége az ön revolverében? Hiszen az övé félig játékszer — jóakarátú segíteni kívánást érzett a detektív szavából Bergmann.

— Igen, ez lehet... — sietve kapott a szón.

— A Browningból két golyó hiányzik, tanácsos úr. Erre vonatkozóan nem tudna valami felvilágosítást adni?

— Nem... nem tudom... hónapok óta nem volt nálam a revolver...

Már majdnem kimondta, hogy bizonyára azzal a golyóval lőtte ágyon az asszony a szeretőjét; de az utolsó pillanatban meggondolta magát: nem szabad erről beszélnie. A túlságosan pontos következtetés gyanút kelthet, ő nem detektív, a nyomozás nem az ő dolga...

— Igen, igen — mormolta a szavakat Schupp felügyelő, majd egykedvűen kérdezte: — Hány éves volt a felesége, tanácsos úr?

— Huszonöt mult.

— Huszonöt... — a felügyelő elgondolkozva ismételte meg a közömbös adatot, majd hirtelen élénkebbé vált a hangja. — Az utóbbi napokban gyakran voltak együtt?

— Igen... illetve tegnapelőtt nem voltam Bécsben. Rövid üzleti útra kellett mennem.

— A Browning hol volt?

Bergmann meglepődött:

— Nem értem a kérdést — mondta habozva.

— Az előbb mondta, tanácsos úr, hogy hónapok óta nem volt az ön kezében a fegyver, előbb pedig úgy hallottam, hogy az utazásaira magával szokta vinni.

Bergmann sápadt arcán megremegett egy izom, de hamar feltalálta magát:

— Igen, ez igaz. De tegnapelőtt Baselben jártam csupán. Ez nem volt olyan utazás, ahová magammal vittem volna a revolvert. Különben is a svájci közbiztonság... — nem fejezte be a mondatot.

A detektív újabb kérdését kissé összefüggéstelennek és értelmetlennek érezte Bergmann tanácsos. Schupp felügyelő szórakozott arccal nézegette a rendőrtiszt jegyzeteit és hirtelen ezt kérdezte:

— Heves jelenet előzte meg az öngyilkosságot?

— Igen — felelte habozva Bergmann, — de azt már elmondtam.

— Engem is érdekélnék a haláleset körülményei — szólt kurtán a detektív. — Tehát az autóban heves jelenet játszódott le, mint ön elmondta, felesége sírt, zokogva könyörgött, hogy ne jelentse fel.

— Igen — Bergmann rosszat sejtett, de nem cáfolhatta meg előző szavait, — de én... én szabad folyást akartam engedni az igazságszolgáltatásnak.

A detektív felemelkedett:

— Bergmann tanácsos úr — a hangja szilárd, határozott volt, — a törvény nevében felesége meggyilkolásának alapos gyanúja miatt letartóztatom.

Bergmann úgy érezte, hogy megnyílt alatta a föld és forogva, szédülten zuhan a feneketlen mélységbe. Arca szürkére sápadt, alig tudott néhány szót dadogni:

— Engem... letartóztat... a felségem... milyen alapon? — szinte kiáltva, felordítva ismételte meg a kérdést: — Milyen alapon merészel...

Száraz, hivatalos hangot hallott:

— Már az is gyanús, hogy két revolver volt az áldozat mellett. Ön ellentmondásba keveredett, amikor arról volt szó, hogy utazásaira magával viszi-e a revolverét. A leghatározottabb gyanúok pedig az, hogy nyilvánvaló hamis állításon értem önt.

— Kikérem magamnak! — Bergmann szinte rikácsolt örvöngő félelmében. — Nem hazudok!

— Ön azt állította több ízben is, hogy a felesége sírt, zokogott, könyörgött, hogy ne hozza

Íde. A vizsgálat alkalmával az orvos és én is megállapítottuk, hogy a halott arca teljesen száraz, az arcán levő púder érintetlen.

Bergmann érezte, hogy hálóba kuszálódik, de makacsul, kitartóan védekezett:

— Ez nem bizonyít semmit! Lehet, hogy nem láttam jól. A kocsi belsejében sötét volt, csak a hangját hallottam. A vallomás után nem is bírtam ránézni. Lehet, hogy nem sírt, nem tudom. Ez nem ok arra, hogy engem gyanúsítsanak.

— A védekezését majd a vizsgálóbíró előtt adja elő, tanácsos úr. Nekem az a meggyőződés, hogy a gyonúokok alaposak és le kell önt tartóztatnom. Ön ügyvéd, tudhatja, hogy ebben a helyzetben egyetlen enyhítő körülmény csak a beismerő vallomás lehet...

Bergmann nem válaszolt. Összeszorította fogait és mereven, sötét arccal bámult maga elé.

A rendőrtiszt, aki eddig némán figyelte az eseményeket, megszólalt:

— A tanácsos úr azt állította, hogy az Operától idáig vezető út feletáján lőtte agyon magát a felesége. Mire ideértek, az asszony már halott volt.

— Úgy? — a felügyelő Bergmannra pillantott. — És feltételezem, hogy gyors tempóban jött az autó.

Bergmann helyett a rendőrtiszt válaszolt:

— Bizonyára. Különösen a revolver eldördülése után.

Schupp felügyelő felvette a házitelefon kagylóját:

— Halló... az ügyeletes orvos urat kérem... kérem, kedves doktor, vizsgálja meg mégegyszer a kapu alatti kocsiban fekvő női holttestet... tudom, de vizsgálja meg mégegyszer, abból a szempontból, hogy a golyó becsapódásától számítva mennyi idő alatt következett be a halál... igen, hogy meddig élt még az áldozat, miután a fegyver eldőrdült... itt várom a válaszát, az ügyeletes szobában.

Bergmann érezte, hogy most már mindennek vége. Felborult az előre kidolgozott, simának, egyszerűnek képzelt terv. Nem számolt azzal, hogy az igazságszolgáltatás emberei az első nem teljesen tisztázott, gyanús körülmény felmerülése után teljes erővel rávetik magukat az ügyre és nem nyugosznak addig, míg nem tisztázzák a haláleset körülményeit. Érezte, hogy most már ő is elveszett ember, hogy követi a pusztulásba két áldozatát. Halántékán dobolva lüktetett az ér, ujjai remegtek, egész testén elomlott a kibír-

A

VILÁGVÁROSI REGÉNYEK

régi számai megrendelhetők

vidéken az árusítóknál,

Budapesten a kiadóhivatalban

V., VILMOS CSÁSZÁR-UT 34.

hatatlan fáradtság, a halálos kimerültség, a sor-sába belenyugvás tompa érzése.

Megnyílt az ajtó és fehérköpenyes orvos lépett be.

— Hat-nyolc percig haldoklott — válaszolt az orvos. — A halál elég sokára következett be. A seb nagyságából és az elfolyt vér mennyiségéből következtetve legalább hat percnél kellett eltelnie.

A detektívfelügyelő szavai nehéz csapásként súlyosodtak a gyilkosra. Úgy érezte, mintha minden szó, minden hang mázsás malomkő volna és a roppant súly mellére tornyosulna:

— Hat-nyolc perc. Az Operától idáig gyorsan haladó autóval három perc az út. Feleúton dördült ön szerint a revolver, tehát másfél, legfeljebb két perc marad. Ha valóban így történt volna, az áldozat még élve érkezett volna ide. Hol járt a fennmaradó négy perc alatt? Beszéljen őszintén, most már igazán nincs értelme a tagadásnak.

Bergmann magábaroskadtan ült a széken. Feje lehanyatlott, szemei lecsukódtak, szinte sóhajzásszerűen, alig hallhatóan röppentek el a szavak ajkáról:

— Bevallom... én öltem meg... a szeretőjét is... ugyanazzal a revolverrel... megcsaltak...

*

Tizenöt év... hosszú, végtelen hosszú idő. A steini fegyház gondnoka sajnálkozó pillantást vetett az őszhajú fegyenc után, akit most hoztak

ide, hogy a kettős gyilkosság miatt reá szabott büntetést kitöltse. Adatainak felvétele után a gondnoka elvezette és lemondóan legyintett:

— Tizenöt év... nem fogja kibírni. Itt hal meg, a fegyházban.

— Minél hamarább, annál jobb neki — válaszolt a főfoglár és kinézett az iroda ablakán a környező rétekre: — Tavaszodik, gondnok úr, mennyi virág van már a réten...

VÉGE.

HÁROM A MENYASSZONY

a címe a *Világvárosi Regények* következő számának, amelyet sorozatunk egyik kitűnő írója,

GÖRÖG LÁSZLÓ

írt. Csupa ötlet és meglepő fordulat Görögnek ez a munkája is, amely derűs hangulatban mindvégig leköti az olvasót.

348. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

VÍZSZINTES SOROK:

1. Heine: Útközben c. költeményében írja e sorokat
9. Csehszlovákiai város
10. Szatíra
11. Folyó
12. Festékanyag
14. Művészi formában írt tanulmány
15. Negyvennyolc állam szövetsége
16. Márkus Emília
18. Igazgató, rövidítve
19. Büntetőtörvénykönyv jelzése
21. Római 1099
23. Kettőzött mássalhangzó
24. Állandóan körbe forog
27. Sír
29. Idegen női név
30. Csősz
31. Lexél, latinul
34. Végtag
35. IÁR
36. Gyom
38. Monsieur, rövid.
41. Visszaás
42. „Tán” anagrammája
44. A világ egyik legnagyobb hajósvállalata
46. Trója ostromlóinak legöregebbike
49. Kína-koreai határfolyó
50. Ismert kozák kórus
51. Állatokat fűrdet

FÜGGŐLEGES:

1. Francia költő
2. Egyiptomi istennő
3. Híres osztrák színész
4. Karddal küzd
5. Járom
6. Spártai király, fonet.
7. Egyiptomi építmény
8. ENI
9. A vízsz. 1. folytatása
13. ...bia, nilusmenti tartomány
17. Előírja a legalacsonyabb árat
18. Jobb előmenetelre figyelmezteti a diákot
20. Vissza; teltre készlet
21. Olasz vívó
22. Élelmicikk
23. A Nemzeti Színház igazgatójának monogr.
25. Dolog, latinul
26. Régi mérték fordítottja
28. Foglalkozási főcsoport
32. Gyógykenőcs
33. Német r. t.
37. Égési termék, névelővel
39. Régi, patinás
40. Csatában véd
42. Vermet készítené
43. Állóvíz
45. Petőfi egyik ismert versalakja (...Pál)
47. A Hajnal istennője
48. Csúnya
52. Somlay monogr.

347. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY MEGFEJTÉSE.

Vízszintes: 1. Hortobágyi pusztán fú a szél. 10. Jim. 11. Félkarú. 12. Ul. 14. Rod. 15. As. 16. Lil. 18. UVZ. 19. Áresés. 21. Irat. 22. Sabác. 24. Adá. 25. Zsúr. 26. Not. 28. In. 29. Jupiter. 32. EF. 34. Sás. 35. Perú. 37. Gór. 39. Kenya. 40. Évad. 41. Virtus. 42. Nád. 44. NTE. 45. YR. 46. Vac. 48. Ké. 49. Bohémek. 52. Mil.

Függőleges: 2. Oil. 3. Rm. 4. Of. 5. Bér. 6. Álom. 7. GKD. 8. YA. 9. Iravidi. 13. Kisárus. 16. Lebuj. 17. Léc. 18. Ura. 20. Ras. 23. Bot. 26. Nis. 27. Tepertő. 30. Pác. 31. Rente. 33. Főváros. 36. RYU. 38. Rad. 39. Kin. 43. Samu. 46. Vén. 47. Cet. 48. Kié. 50. Ha. 51. Kr. 52. MK.

348. SZÁMU KERESZTREJTVÉNY.

	1	2	3	4	5		6	7	8	↓
9							10			
11					12	13				
14						15				
16					17				18	
19		20		21		22		23		
		24	25				26			
27	28		29						30	
31		32						33		
34				35				36	37	
38			39				40		41	
		42		43		44		45		
46	47				48		49			
50					51	52				
→										

A VILÁGVÁROSI REGÉNYEK-ben

az egymásután sorrendjében a következő íróktól jelent meg egy vagy több eredeti regény:

Faragó Sándor, Forró Pál, ifj. Lovászy Márton, Babay József, Németh Károly, Innocent Ernő, Tersánszky J. Jenő, Leleszy Béla, Moly Tamás, Kulcsár Miklós, Kellér Andor, Bibó Lajos, Ternay István, Békeffi József, Tamás István, Görög László, Orbók Attila, Baróti Zoltán, Komor István, Fekete Oszkár, Lestyán Sándor, Diószeghy Miklós, Égly Antal, Aszlányi Károly, Németh Andor, Császár Géza, Gál Imre, Bedő Géza, Ural Dezső, Kertész Mihály, Kelemen Kálmán, Szánthó Dénes, Faludi Kálmán, Kolozsvári Andor, Péczely József, Szeredy S. Gusztáv, Polgár Rezső, Gosztonyi Ádám, vitéz Vadady Albert, Nagy Károly, László Ferenc, Boros Pál, Rejtő Jenő, Csöndes Géza, Gárdos Ferenc, Magyar Tibor, Büky György, György László, Juhász Lajos, Bálint László, Szentgyörgyi Ferenc, Bozzay Margit, Nógrádi Béla, Ákos Miklós, Szabó Jenő, Bendi Imre, Dobó Iván, Erdődy János, Gyárfás Miklós, Barsy R. Ödön, Huszár Puffy, Sztrókay Kálmán.

Az utolsó 20 szám a következő:

- 327. ERDŐDY JÁNOS: Hazardőrök.
- 328. AKOS MIKLÓS: A szakadék szélén.
- 329. LELESZY BÉLA: A kétlábú csorda.
- 330. FARAGÓ SÁNDOR: A fekete ember.
- 331. FORRÓ PÁL: A próbakisasszony.
- 332. GÖRÖG LÁSZLÓ: Én lopok, te lopsz. 6 lopl
- 333. KULCSÁR MIKLÓS: Az utolsó látogató.
- 334. REJTŐ JENŐ: Vér és mahagoni.
- 335. AKOS MIKLÓS: Csaló és társa.
- 336. ERDŐDY JÁNOS: Jim fellázad.
- 337. NÓGRÁDY BÉLA: A motor hőse.
- 338. LELESZY BÉLA: A taxi-lány.
- 339. GÖRÖG LÁSZLÓ: Leszakadt a csillár
- 340. FORRÓ PÁL: Borotvaélen.
- 341. GYÖRGY LÁSZLÓ: Az óceán tigrise.
- 342. FARAGÓ SÁNDOR: A házasságközvetítő.
- 343. NAGY KÁROLY: A végzetes tánc.
- 344. AKOS MIKLÓS: A megbízható kísértet.
- 345. LELESZY BÉLA: A tizennegyedik vendég.
- 346. SZTRÓKAY KÁLMÁN: Alaptőke 20 fillér.
- 347. FORRÓ PÁL: Egy asszony lemond.
- 348. JUHÁSZ LAJOS: Kérülő úton.

